

Hi ha interessos especulatius a l'eix Elx-Alacant

Ès seriós, rigurós i moderat. És l'empresari de tota l'administració del sud i l'home de les carreteres. Ha substituït el seu estimat Antoni Fernández Valenzuela, i es prepara per ser també president el pròxim quadrienni.

La seua és una vida d'Antonis. Antoni Fernández Valenzuela va precedir-lo al palau i va ser el seu tàndem, el binomi socialista d'argent. El rebesavi, un altre Antoni, també va ocupar un escó al mateix edifici, i el seu avi, Antoni de nou, igualment va ser anomenat diputat provincial l'any de la pera. Fins i tot, els Mira-Perceval, una saga de la cosa pública, van tenir una regidoria anarquista a l'Ajuntament d'Alacant. Era la República, era un altre Antoni, i era de la CNT. Ara el rebesnet d'aquella dinastia, nascut a Alacant un dia després del foc de Sant Joan l'any 1955, segueix l'escola d'enginyeria institucional i és responsable provincial del palau del carrer de l'Estació des del passat dimarts 26 de març.

Nen del barri de Ciutat Jardí, batxillerat públic a l'Institut Jorge Juan, graduat a Califòrnia, EUA, el 1973, llicenciat a València en Econòmiques i Empresarials —especialitat de Creixement i Planificació— el 1978, Mira-Perceval, subinspector de tributs en excedència, era responsable d'Hisenda. Regidor d'Alacant, auditor, membre del consell d'administració de la Caixa d'Estalvis Provincial, vice-secretari general de l'agrupació local del PSPV-PSOE —on l'alcalde, Àngel Luna, és el secretari—, és vocal del comitè nacional del PSPV-PSOE.

—*¿No té la sensació de ser president per casualitat, després d'un judici dramàtic contra el seu amic i ex-pre-*

sident, Antoni Fernández Valenzuela? ¿O era clar que vostè seria màxim responsable d'aquesta casa?

—Antoni fa mesos que m'havia comentat el seu desig d'abandonar la institució abans de terminar el mandat. Però volia fer-ho una vegada s'haguera celebrat el judici. L'ajornament del procés ha variat aquella decisió, pensada ja fa temps. La meua pressa de possessió sabia que ocorreria. El que no suposava, ni en la més remota idea, és que això succeiria després d'un judici en aquestes circumstàncies, amb una sentència desfavorable. Sí, em disgusten les circumstàncies. Afortunadament he comptat amb el suport del partit i dels companys de grup.

—*I amb el suport d'Antoni Garcia Miralles.*

—...De la direcció del partit: Miralles i Joan Lerma.

—*¿Els dos?*

—Sí, sí.

—*¿Per què ha estat injusta segons vostè la sentència contra Fernández Valenzuela?*

—Perquè ha estat víctima d'una contradicció legal. No critique l'actuació del tribunal, que si ha dictat aquesta sentència és perquè deu pensar que és correcta... No la compartesc. És una ironia que una llei de règim local permeta que un empresari arribe —perquè no és incompatible— a ser president de la Diputació, i una vegada que ho és se li aplique un article del codi penal ben antic per dir que ha estat suspès en les seues funcions... ¿És una

Amb Àngel Luna tot serà més agradable.

ARXIU

contradicció tremenda! Si el legislador modern no haguera volgut que els empresaris s'hagueren dedicat a ser presidents de diputació ho haurien recollit en la llei d'incompatibilitats o en la llei electoral.

—*¿Ha estat, és, la mà dreta de Valenzuela? Amb ell treballa institucionalment des de 1983. ¿Sense cap discrepància?*

—No, la feina, no. Encara que hem discutit sobre fer certes coses. El que passa és que durant dos anys jo no votava dins l'agrupació local d'Antoni. Teníem postures distintes. Fins el 1985, que va poder fer-se una llista de consens per al cinquè congrés del partit, el d'Alacant. Això no impedia treballar ací tranquil·lament.

—*Les dissidències eren...*

—... tenir més proximitats amb uns o amb altres. Però no hi havia cap diferència ideològica de fons.

—*¿Per què no li agrada gens Josep Lluís Lassaletta, l'alcalde Alacant? ¿Per què no comunica el seu palau provincial amb aquella cort local?*

—La primera visita protocolària dins la ciutat d'Alacant l'he feta a l'alcalde, i li he ofert la Diputació per a allò que la ciutat necessita. Com a president no he tractat amb Lassaletta fins ara i, per tant, no hi ha res que impedisca un enteniment.

—*¿En tot cas li serà més agradable el que serà segurament el nou alcalde, Àngel Luna?*

—Segur.

—*La seua personalitat li donarà caràcter propi a la*

Diputació d'Alacant, però també és un continuista. ¿Què el diferenciarà de Fernández Valenzuela?

—Les corporacions provincials tenen un sentit prou presidencialista. La personalitat i l'estil del president defineixen prou la marxa. Evi-

des d'aquestes ciutats i també destacats empresaris de la província?

—La primera cosa és que cal no confondre l'eix amb interessos d'especulació urbanística. Cal tenir això molt, molt clar. Alacant ha d'entendre's amb Elx, han d'acostar-

—Resumiria això dient que és qüestió prioritària desdoblir l'actual carretera. Crec que queda al nord, ha, ha, ha...

—*És una resposta clara. ¿Les relacions amb el MOPU i la COPUT com són?*

—Són bones. En concret, amb la Coput hi ha hagut fins ara una política d'enteniment ben positiva. No poden haver queixes per cap de les dues parts.

—*A la Diputació ha estat l'home de les peles: el seu gerent. Ha manejat 130.000 milions de pessetes durant dues legislatures, del 83 al 91.*

—Hauria de sumar, però sí, és la xifra. Ara, és difícil determinar això adequadament, perquè, quant als diners, hi ha aquell que té capacitat de decisió i aquell que no en té gens.

El pressupost d'enguany és inferior al de l'any passat, no perquè ara fem menys, sinó perquè la recaptació dels ajuntaments es fa ara mitjançant l'autonomia. Cal guiar-se fonamentalment pel concepte de despeses, i més encara pel d'ingressos corrents. Ací en tenim cada any uns 10.000 milions de pessetes.

—*Objectius pressupostaris.*

—La veritat és que no poden fer-se'n per als quatre mesos que resten. La nova corporació haurà de definir-los. Ara, l'objectiu per al pròxim mandat és dissenyar definitivament la distribució competencial. Aquesta institució ha hagut de canviar el seu funcionament en aparèixer les comunitats autònomes, i per tant la cosa s'ha de fer atenent ajuntament per ajuntament. És una institució que no és elegida pel ciutadà, el client nostre no és directament ell sinó la seua corporació municipal. La nostra missió actual és garantir que el

ciutadà reba els serveis municipals amb homogeneïtat. Per tant, ¿en quins terrenys ens hauríem de moure? Doncs, en els típics de la cooperació municipal. Per exemple, concloure el mapa de la xarxa d'extinció d'incendis; el mateix amb el sanejament i depuració de l'aigua; un programa de formació de funcionaris municipals; enguany acabarem una important xarxa d'informatització de tots els ajuntaments de la província, etc. Una diputació ha de tenir aquests objectius.

—*¿No pensa que dirigeix una institució anacrònica?*

—No, pense que no. Mentre hi haja a Espanya vuit mil municipis hi ha d'haver una institució que acompleisca el nostre paper. Cal ser pragmàtics: ha d'haver un segon nivell d'administració local. En qualsevol cas, quant a les províncies, encara que acostume a dir-se que són divisions artificials —i jo no dic que no—, era un disseny del seu dia, però allò que cal fer és recordar que és una institució de tradició liberal. Al segle passat quan guanyaven liberals o progressistes, posaven les províncies, i quan venien els absolutistes, se les llevaven del damunt.

—*¿I si algun dia vinguera una llei de comarcalització, com aquella que va amagar Vicent Soler?*

—Caldria mirar el seu contingut. ¡Home si aquesta llei interposara un escaló més!... Per la via pràctica, cal elegir: o províncies o comarques. Però parie de comarques com a institucions administratives, per poder prestar un millor servei. Ara, si allò que fem és mantenir les províncies i crear les comarques... No fa falta més que veure allò que està passant amb aquest sistema a Catalunya, ¿eh?

Ismael L. Belda

Cal elegir: o províncies o comarques.

ARXIU

dentment, han d'haver-hi canvis, perquè no tinc el mateix caràcter que Fernández Valenzuela. No canvis radicals quant a la política general, perquè ací s'ha seguit el criteri del PSOE sobre el paper que ha de complir la Diputació. I això continuarà sent igual. Tinc qualitats i defectes diferents, sóc menys ràpid en les reaccions, ell és molt àgil per a les repostes en un debat..., mentre que jo intento meditar els temes molt i planificar amb certa calma.

Canvis, doncs, ¿quins pot haver-hi? No ho sé. En principi estic disposat a donar molta participació als diputats en la vida de la institució.

—*L'eix Elx-Alacant és un projecte pel qual apostarà a fons, com ho fan els alcal-*

de ambdues ciutats, és ineludible i és molt bo, però això no cal distorsionar-ho amb el desig que tenen alguns d'explotar determinades àrees que hi ha entre les dues ciutats.

—*Aleshores, ¿hi ha aquesta especulació sobre la base del projecte d'eix?*

—Sembla que sí. L'eix ha d'existir, però només si és traçat per les corporacions locals d'Elx i d'Alacant. I, sobretot, defensant els interessos dels ciutadans d'ambdues localitats. No és compatible amb altres desenvolupaments, però no és una altra cosa més que aquella que s'ha de realitzar.

—*I el seu desenvolupament podria ser sense tocar en absolut zones litorals, pel nord i per l'interior de les dues ciutats, ¿no?*